

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen. Delen kan dus altijd!

deVolkskrant

31-03-2016

Film - REPORTAGE: OP DE SET VAN FULL CONTACT

Er is ook altijd wat

V ging op bezoek bij David Verbeeks lievelingsproject Full Contact in Kroatië en maakte de meest rampzalige draaidag mee. 'Wat flik je me nou, gast?'

DOOR FLOORTJE SMIT

Het is voorbij middernacht in de Zagrebse club Acquarius en regisseur David Verbeek doet zijn uiterste best om zijn geduld niet te verliezen. Voor zijn speelfilm Full Contact is de Kroatische discotheek omgetoverd tot een Amerikaanse stripclub. Een stuk of dertig mannelijke figuranten in truckeroutfit en legeruniform hangen aan de bar. De rookmachine staat klaar, de ingehuurd strippers draaien non-stop rondjes rond hun paal.

Maar allemachtig, die essentiële scène waarin Verbeeks belangrijkste personages, dronepiloot Ivan en stripper Cindy, voor het eerst flirterig een gesprek moeten voeren, loopt werkelijk voor geen ene meter. 'We are NOT going to fuck this up', waarschuwt Verbeek zijn hoofdrolspelers Grégoire Colin en Lizzie Brocheré.

Het is nogal een moment voor de 35-jarige regisseur. Eindelijk staat hij op de filmset van wat hij zijn 'lievelingsproject' noemt. Jarenlang kwam de financiering voor Full Contact niet rond: van de benodigde 1,7 miljoen euro kreeg hij tot zijn grote frustratie maar 1 miljoen bij elkaar. 'Sommige ideeën sterven dan af, maar dit niet.'

De film gaat over een militaire dronepiloot die vanuit zijn kille container ergens in Nevada per ongeluk een bom afvuurt op een school, met veel onschuldige doden als gevolg. Hij raakt psychisch in de knoop. In deze 'roadmovie door het onderbewustzijn', aldus Verbeek, gaat de man op zoek naar fysiek contact.

Dat juist deze film Verbeek niet los liet, is niet zo vreemd. De regisseur maakte eerder visueel sterke films als R U There - die in Cannes vertoond werd in het Un Certain Regard-programma - en How to Describe a Cloud. In zijn

eigenzinnige oeuvre stelt hij relevante vragen over de verhouding tussen mens en technologie en over wezenlijk contact in een steeds virtuelere wereld. Als hij zich dus buigt over drones, waardoor mensen bombardieren er ongeveer hetzelfde uit is gaan zien als een computerspelletje, stemt dat nieuwsgierig. Voor Verbeek gaat het ook niet alleen over op afstand bestuurbare vliegtuigjes en hun piloten aan de andere kant van de wereld. 'Het gaat er ook over dat je wel berichtjes schrijft op Facebook, maar niet meer afspreekt. Dat je online geld kunt doneren bij een ramp zonder dat je je erbij betrokken voelt. Het gaat over al die vormen van menselijk contact waar steeds vaker een scherm tussen komt te staan. Alles wat ik in mijn andere films wilde laten zien, kwam hier prachtig bij elkaar.'

Dat hij nu in deze nachtclub staat, is te danken aan zijn producent, die Kroatië 'ontdekte'. De woestijn, de Amerikaanse diners en stripclubs, een surrealistisch eiland, een Europese grote stad: alle locaties die Verbeek bedacht had, vielen daar met een beetje inventiviteit te filmen. Eén land in plaats van drie, goedkoper dan Amerika. Zo kon het net binnen het budget.

Tot zes uur heeft Verbeek. Daarna zal de zon meedogenloos langs de kieren van de verduisterde ramen naar binnen piepen. Ondertussen staat de Franse acteur Colin te haspelen. Hij moet stripper Cindy zelfverzekerd uitnodigen voor een kop koffie, maar hij is te onzeker in zijn wat gebroken Engels. 'Het is nog te veel zinnetje, zinnetje, zinnetje', vertelt Verbeek hem rustig. 'Het gaat om wat er gebeurt tussen de regels door.'

Maar wat hij denkt is: 'Wat flik je me nou, gast? Je wilt niet repeteren, doet luchtig over taallessen en dan klap je dicht op het moment dat je de eerste keer een langere dialoog moet doen in het Engels?' Verbeek weet ook: hem nu hijgerig op de nek zitten, werkt averechts. Hij castte hem, al jaren geleden, juist omdat het een intuïtieve, laconieke acteur is. Hem precies laten doen wat jij wilt, dat lukt niet. 'Je moet hem loslaten op de set.' En dan kan hij weergaloos goed zijn, beter dan je had kunnen bedenken. 'Elke take met hem is anders. Het is alsof hij de scène steeds op een ander frequentie speelt. Je moet hem tunen - alsof je zoekt naar de juiste radiozender.'

Take zes, of zeven. 'Meer flirten', zegt Verbeek, 'geef haar meer energie.'

Is er nog genoeg rook? Staan de figuranten nog goed? En dóór.

'Iets langzamer.'

Colin ijsbeert tussen de takes door.

'Nog een keer.'

'Kom op nou, jongens, we verliezen de chemie hier volledig.'

De sfeer wordt ijsig.

'Ik denk dat ze even een minuutje nodig hebben hier', roept Verbeeks rechterhand op de set.

Een minuut worden er vijf. Vijf worden er tien.

Dan maar eerst eten, daarna verder.

Full Contact in de bioscoop, twee jaar later. Op het scherm glijdt Brocheré wijdbeens langs een paal terwijl ze uitdagend in de camera kijkt. Colin kijkt terug. Volgende moment: het duo zit aan de koffie, tegenover elkaar in een Amerikaans wegrerestaurant. De ontmoeting is gesneuveld in de montage.

Verbeek slaat lachend zijn handen voor zijn ogen als hij terugdenkt aan die nachts shoot in Zagreb. 'Wauw, dat was werkelijk de meest rampzalige dag van de hele draaiperiode.'

Hij had Colin wel fysiek willen aanvallen, vertelt hij, zo gefrustreerd was hij. Want ook later werd het niet veel beter. 'Hij had die scène gewoon onderschat. En toen realiseerde ik me: misschien heb ik het ook niet per se nodig. Op de set monteer ik al in mijn hoofd: als nou die ene blik goed is en als hij zich morgen herpakt, heb ik ook genoeg voor de montage.'

Dat gebeurde. In de wegrerestaurantscène is Colin wel zelfverzekerd en flirterig. Wat een sleutelscène leek, bleek overbodig in de film, die later in wereldpremière ging tijdens het prestigieuze filmfestival in Toronto.

Het is precies wat hij de kick vindt van het filmmaken, vertelt Verbeek. Je kunt het allemaal nog zo mooi bedenken van te voren, je kunt vijf jaar lang schaven aan elke dialoog, maar als je op de set staat, gaat het nooit precies zoals je wilt. Er is opeens regen, wind of bewolking. Er is altijd te weinig tijd. Toen Verbeek een filmopleiding volgde in New York, is hij daar een keer volledig door dichtgeklapt. En daarna besloot hij het toeval voortaan op te zoeken en toe te laten. 'Zoals iemand met een spinnenfobie in een bak met spinnen gaat zitten om er van af te komen.'

Oplossingen zoeken, improviseren - het bleek toen altijd de beste momenten op te leveren, vertelt Verbeek. 'Uiteindelijk wordt het pas kunst als je niet helemaal de controle hebt.'

--

Drones

David Verbeek (links op de foto) had lange tijd de hoop dat zijn film de eerste dronefilm zou worden, maar door de lange productietijd werd hij links en rechts ingehaald door meer commerciële producties. 'Eigenlijk gaat mijn

film verder waar zij ophouden.' Een ex-dronepiloot keek mee naar de eerste ruwe montage. 'Halverwege draaide hij zich naar me toe en vroeg: How did you get inside my head? Het meest treffende was dat hij de hunkering naar lijfelijk contact bevestigde.'